

Охъ! . . . Да . . . да, казвамъ, ваше, господинъ министре . . . благодаря ви, благодаря ви. . .

И отново Запетаиката се разтрепери така силно, че не можеше повече да приказва. Махаше съ ржце, ставаше отъ стола и изохкваше.

Следъ дълга пауза, той пакъ се поовладѣ и сега, следъ прекаранитѣ вълнения, мисълта за паметника се вживя въ ума му. Една широка вълна на задоволство го повдигна въ своя устремъ.

„Хе, хе, хе . . . кои сме ние! — мина неопредѣлено въ главата му. „Като нѣкой царъ . . . висока птица, сега и мене ме има“. И той внезапно поиска: „Я да отида да се видя азъ. . .“

Почна да събира книгата си и въ сжщото време казваше на колегитѣ си, като се мжчеше смѣшно да имитира гласа на министра:

— Идете, казва ми, идете се вижте. . . Досущъ сжция сте. . . досущъ . . . ама, досущъ сжция! . . . Хе, хе, хе! Я нека ида да се видя. . .

Той стана, турна си шапката, малко-малко накриво и усмихнатъ тръгна. Блажениятъ изразъ на лицето му не го напускаше. Вървѣше нѣкакъ особено, не както обикновено на прѣсти, като птица, а като се полюляваше, сякашъ бѣ сръбналъ. Чувстваше се леко, радостно, като че ли бѣше подмладенъ. И само една мисълъ, която го тласкаше все по да бърза, се виеше въ главата му: „Какъ ли изглеждамъ, какъ ли изглеждамъ?“

Като стигна Военния клубъ, той вече запхтено потичваше.

Предъ паметника на Царъ Освободителъ, може би, по асоциация съ своя паметникъ, Запетаиката се сепна въ бързото движение, спрѣ се, избърса съ ржка потѣта отъ челото си и втренчи погледъ въ него. Дълго стоя така безъ да може да съобрази нѣщо.